

Novi zvon

Uvodnik

Počasi bomo prilezli do dvanajste številke, ko si bomo lahko čestitali, da že eno leto tlačimo brskalnike in trde diske s svežo poezijo in prozo, in da bomo ta zgodovinski dogodek obeležili kot se spodobi, bo decembrska številka spet tematska (se še spomnite šeste, mhmm?).

Tokrat odpiramo razpis za vse žanre, ki jih literarna veda vzvišeno ignorira ali pa sploh ne ve, da obstajajo. Mogoče pa sploh še ne obstajajo in ste jih izumili naši vrli avtorji? V mislih imamo fanfictione, stripe, znanstveno fantastiko in fantazijska dela, dela za otroke in mladino, cyberpunk, povesti, erotiko, dela, ki so kombinacija dveh žanrov ali pa odpirajo povsem nov žanrski vzorec, ter karkoli drugega, za kar menite, da ne bi našlo poti v berila in predavalnice, pa si vseeno zasluži pozornost in čaščenje. Pričakujemo torej

- ♥ spregledane
- ♥ hibridne in
- ♥ nove žanre.

Prispevke nam do 28. novembra pošljite na elektronski naslov novizvon@gmail.com z zadevo »Za 12. številko«. Veseli bomo, če boste opredelili, v katero izmed zgornjih kategorij in kateri žanr spada vaše delo – seveda pa ne pozabite, da nas pred decembrom čaka še enajsta številka, za katero tudi pričakujemo vaše prispevke!

Novi zvon, letnik I, številka 10

Urednici: Ada Černoša, Gaja Jezernik Ovca

Mentor: dr. Tomo Virk

Oblikovanje: Ada Černoša

Naklada: ∞

Ljubljana, oktober 2012

Kazalo

Uvodnik	1
Kazalo	2
Larisa Javernik: Sosednja soba	3
Larisa Javernik: Kava!	4
Aljaž Krivec: 23 minut	5
Gaja Jezernik Ovca: Zločin pozabe	7
Anja Radaljac: Degradacija neke češpljice 9	10

Larisa Javernik

Sosednja soba

V sosednji sobi glas, ki ne bo moj. Nikoli ne bo moj.
Sramota počiva ob meni in jaz se skrivam pred njo.
Sramujem!
Sramujem!

V sosednji sobi bitje, ki ne bo nikoli vedelo kako grozni so zjutraj moji lasje. Nikoli zjutraj.
Skomine me napadajo in jaz nimam moči za obrambo.
Solzujem!
Solzujem!

V sosednji sobi telo, ki ne bo polzelo po mojem potnem telesu. Nikoli telo.
Sla me napaja in jaz ji podlegam.
Žalujem!
Žalujem!

V sosednji sobi dež, ki hrani mrtvo. Nikoli živo.
Suša mokri moje Bistvo in jaz hlastam po kapljicah življenja.
Hiram!
Hiram!

Sosednja soba.
Vedno sosednja soba.

Kava!

Vonj po zažganem mesu mi odmeva v nosnicah.

Smrad. Neznosen smrad.

Še jo vidim - bitje razmazano na steni.

Tkivo in kri.

Lasje.

Ostanki obleke.

Jočem. Ožgane solze tečejo za Spomini.

Ihtim na pločniku. Še zrak ječi.

Okoli hiše beli pajaci. Voziček z belim prtom.

In še smrad. Večno smrad. Neznosen smrad.

Poštari prinese nesrečo. Kavna usedlina ne laže.

Aljaž Krivec

23 minut

Potniški vlak Pragersko-Maribor prihaja na tretji tir. Potniki stopite na peron. Nekje v ozadju te vaške idile slišim neumorno razbijanje lokomotive. V teh letih sedenja na železniški postaji je moj srčni utrip uspel ujeti ritem vlaka.

TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum ...

V tem trenutku bo postajenačelnik stopil iz svoje majhne sobe, pogledal bo vlak, dvignil lopar in strojevodja bo mogoče na hitro pritisnil hupo, mogoče pa ne, in vlak bo odpeljal. Za odhodom vlaka bo izgledalo kakor, da se je dvignil prah in iz njega se bodo počasi začeli prikazovati ljudje. Nekateri bodo na peronu še gledali v tla in počasi prestopili na drugo stran, nekateri se bodo pogovarjali s sopotniki, nekateri bodo strmeli naravnost, kakor konji s plašnicami, nekateri bodo imeli nahrbtnike, spet drugi naramne torbe in torbice, nekateri bodo tam popolnoma brez vsega, da ne bo moč določiti od kod so prišli in kam gredo.

Sedaj se bo železniška postaja ponovno zavila v tišino. Potniki bodo odšli vsak v svojo smer, sprevodnik se bo že zdavnaj vrnil v svojo majceno sobo in postaja bo prazna obvisela na robu vesolja.

V tem času sem opazil, da ljudje s te postaje sploh ne odhajajo. Vedno le novi in novi prihodi vlakov, ki odidejo vselej bolj prazni kot so prispeli. Ljudi, ki bi čakali na postaji nikoli ne opazim, včasih se mi zdi, da sem tu sam. Včasih brije mrzel veter, ki maje plastičen nadstrešek mojega domovanja, včasih belina zakrije ves moj pogled, medtem, ko se vanjo počasi vnašajo črne proge, ki jih za seboj pušča lokomotiva, včasih vročina scvre vsak pljunek, ki ga v žeji za seboj puščajo potniki, včasih jesen ustvarja zvočno kuliso šumenja odpadlega listja.

Na postaji sem pustil že vse. Svoje cunje, na tisoče cigaret, litre vina, celo moji prsti na nogah v neki zimi niso več hoteli z menoj. Ne spomnim se, kdaj sem prispel sem. Spomnim pa se kdaj sem se prvič peljal z vlakom.

Bilo je neko poletje mojega otroštva. Starša sta bila še živa, moj brat pa še majhen. Skupaj smo sedeli v kupeju in se peljali k teti v Mursko Soboto. Mama je bila v svoji

meščanski opravi. Puder in šminka v barvi njene kože in ustnic, svetlo rdeča na nohtih, lepi usnjeni čevlji z nizkimi petami, elegantno rjavo krilo in bluza iste barve, sredi katere je padala ogrlica z biseri. Z nevpadljivim rjavim klobučkom je sedela na srednjem sedežu v smeri vožnje, medtem pa je brez besed zrla naravnost predse, ko je v rokah čvrsto držala svojo majhno torbico z ličili, pisanim robcem iz blaga in razgrizenimi fotografijami naše družine. Na usta ji je nenehno silil vljuden nasmeh, ki pa nikoli ni uspel premagati njene uradne drže. Če bi se premaknila bi pokvarila ves vtis, ki ga je dajala. Moj mlajši brat je sedel na njeni desni in vsakih nekaj minut brez razloga čakal na odgovor na vprašanje „je še daleč?“.

Oče je sedel na drugi strani kupeja, kakor midva z bratom je bil oblečen v pražnja oblačila, vendar je imel odvezno kravato. Pot mu je divje tekkel po celem obrazu, polnem tri dni starih dlak. Kadil je cigareto in pihal dim, ki je počasi izginjal skozi majhno režo skorajda zaprtega okna. Pogledoval je proti svoji ženi, in takrat je iz njegovih oči bliskala jeza, ki bi njegove zobe lahko zarinila v materin vrat. A ta jeza se je nenehno mešala z nenavadnim pogledom kesanja, ki bi mojega očeta lahko že v nekaj sekundah vrgel golega na tla, kjer bi pred mojo mamo začel mrmrati očenaš ali zdravamarijo. A oče se ni prepustil čustvom, razen kadar me je okregal, ker sem se želel rešiti tega zatohlelega ozračja in sem se skrtil za zaveso, ter gledal skozi okno. Takrat sem prvič zaslišal.

TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum, TUM, tum tum tum ...

To je bil ritem, ki sem ga želel prekiniti. Zato sem si začel v hribih, ki so leteli mimo nas predstavljati podobe. A v nekaterih sem videl očeta ali njegove čevlje, v drugih pa mamo ali njen klobuk.

V vseh letih po tem, se nisem nikoli več peljal z vlakom. Ne vem zakaj je tako nanoslo. Spomini na moje starše po tisti vožnji z vlakom kar izginejo, brata nisem videl odkar je začel delati v tujini. Meni pa je ostala moja železniška postaja.

Danes čakam na zadnji vlak. Kupil sem vozovnico, samo še 23 minut in zvok mojega srca se bo dokončno zlil z zvokom lokomotive.

Gaja Jezernik Ovca

Zločin pozabe

Pred kratkim sem govoril celo z nekom, da bi jaz rad napisal črtico ali karkoli, kar bi obstajalo iz samih citatov ... Prepričan sem, da bi bila stvar tako moja kakor karkoli drugega. Samo preveč dela bi mi vzela. ¹ Domislil pa sem se ob tej priliki, da je v mojem življenju marsikatera dogodivščina, ki je spomina vredna. ²

Stal sem naslonjen na okno in kadil. Čutil sem, kako mi gomazeče dimasto zadovoljstvo bistri razum. ³ Soba za tujce se mi je zdela najslabši prostor v župnišču; bila je ozka, umazana in smrdljiva. ⁴ Postelja, omara, miza in stol, na steni nad mizo polica in v kotu za vrati umivalnik in stranišče.⁵ V sobi nisem mogel ostati!⁶ Odpravil sem se navzdol mimo Lycée Herni Quarte in prastare cerkve Saint-Etienne-du-Mont in po vetrovnem Place du Panthéon in išoč zavetja zavil na desno ter prišel slednjič na tisto stran bulvarja St-Michel, ki je bila v zavetrju, in spešil dalje navzdol mimo Clunyja in prečkal bulvar St-Germain, dokler nisem na Place St-Michel prišel do dobre kavarne, ki sem jo poznal.⁷ Nad ulico je v razcefranih cunjah obvisela noč, v cestnih mlakah so zagorele luči.⁸ Del sem iz roke časopis, v katerem sem čital med "raznimi novicami", kakšne honorarje dobiva neki slavni pisatelj za svoja dela.⁹ Pisatelj je še zmeraj bog, ker ustvarja (celo najbolj aleatoričnemu avantgardnemu romanu se ni posrečilo docela zatreti avtorja); sprememba je le ta, da nismo več bogovi po viktorijanski podobi, vsevedni in ukazujoči; bog, toda po novi teološki predstavi, s svobodo, ne z oblastjo kot poglavitnim načelom. ¹⁰ Vedel sem, da moram napisati roman. Toda to se mi je zdelo nemogoče, potem ko se mi je z največjo težavo posrečilo napisati odlomke, ki naj bi bili jedro tistega, iz česar nastane roman. ¹¹ Vsi drugi pisatelji, ki jih poznam, čutijo, da usmerjajo sami sebe, jaz pa nimam tega občutka. ¹² Vse razmere, v katerih sem moral živeti zadnja leta, pristudile so se mi do dna. Ljudi, s katerimi sem občeval dan za dnem, spoznal sem do najmanjše gube. In zrak, ki sem ga dihal, tlak na znanih ulicah, visoka, ječam podobna poslopja in zaprašeni vrti, vsi glasovi, ki so mi prihajali na uho, in obrazi mojih znancev s prisiljeno sladkim smehljajem in mežikujočimi očmi – vse mi je bilo zoprno, vse, kakor da je

¹ Vladimir Bartol. *Zakrinkani trubadur*. Ljubljana: Slovenska matica, 1993. 280.

² Ivan Cankar. *Moje življenje*. Ljubljana: Karantanija, 1996. 5.

³ Drago Jančar. *Ultima creatura*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 1995. 21.

⁴ Jules Verne. *Potovanje v sredino zemlje*. Ljubljana: Tehniška založba Slovenije, 2005. 71.

⁵ Bernhard Schlink. *Bralec*. Ljubljana: Cankarjeva založba, 2001. 153.

⁶ Ivan Tavčar. *Zbrano delo (prva knjiga)*. Ljubljana: DZS, 1951. 142.

⁷ Ernest Hemingway. *Pariz, premični praznik*. Maribor: Založba obzorja, 1991. 10.

⁸ Slavko Grum. *Izbrano delo*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 1968. 79.

⁹ Ivan Cankar. *Zbrano delo (šesta knjiga)*. Ljubljana: DZS, 1967. 198.

¹⁰ John Fowles. *Ženska francoskega poročnika*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 1979. 98.

¹¹ Ernest Hemingway. *Pariz, premični praznik*. Maribor: Založba obzorja, 1991. 55.

¹² Kurt Vonnegut. *Mož brez domovine*. Radovljica: Didakta, 2007. 112.

dišalo po blatu in ilovici.¹³ Vedno sem čutil silno željo, da bi se o priliki osvobodil, a nisem vedel na kakšen način, in si nisem mogel izmisliti nobenega načrta, ki bi dajal količkaj upanja, da se bo posrečil.¹⁴ Moral sem na svež zrak. Šel sem ven, si kupil nekaj hrane in še eno steklenico viskija.¹⁵ Trda noč je že bila.¹⁶ Moje premišljevanje med potjo ni bilo ravno prijetno.¹⁷ Gledal sem most prek reke in ga meril. Bil je dolg, nič kaj vabljev.¹⁸ Odločil sem se, da bom šel naprej.¹⁹ Korakal sem navkreber po prašni in gnilovični cesti.²⁰ Sicer je nenavadno, toda vsega, kar se je zgodilo od tistega trenutka pa do pozne noči, se spominjam jasno in megleno obenem.²¹

V mojo dušo je pala noč.²² Bal sem se teh ur obupa in otožnosti že od nekdaj, še predno sem jih živel.²³ Takoj sem čutil, kako so mi postale težke noge, prav kakor bi si jih bil s svincem zalil.²⁴ Bilo je že blizu enajste ponoči; cesta je bila popolnoma prazna; od daleč se je čulo kričanje pijanega človeka.²⁵ Ves zasopel sem se ustavil.²⁶ Vidim ga od zadaj: obris postave v lučavi varljivo trepetajočih plamenic.²⁷ Čudno se mi je zdelo, da sploh še kdo živi.²⁸ Nastal je nenaden molk.²⁹ Možu je odpadel klobuk in bil je spačen v obraz, kakor blaten.³⁰ Na negotovih korakih in na skrivno motrečih pogledih se mu je poznalo, da so se ga lotevale različne slutnje.³¹ Srd me je čisto omamil.³² Stvar se je zdela nemogoča. Pa ni bila nemogoča.³³ Iz vratu je brizgnila kri in roke so še imele čas seči gor in prsti trdno poprijeti, da je med njimi brizgalo, in noge voljo stopiti korak naprej.³⁴

Obrnil sem se in hitro odšel.³⁵ Začel sem se spuščati po zapuščeni aveniji. Dejansko so se vse ulice, po katerih sem hodil, spuščale – kot bi me potiskale vedno bolj v osrčje tega mračnega megalopolisa.³⁶ Svoje misli sem hotel videti, napisane na temnordečih stenah, svoje življenje premeriti z umnim pogledom, spoznati najtišjo skrivnost trpljenja in radosti, kakor se je izvila iz mraka moje izbe, poslušati sladko

¹³ Ivan Cankar. *Zbrano delo (šesta knjiga)*. Ljubljana: DZS, 1967. 222.

¹⁴ Johnatan Swift. *Guliverjeva potovanja*. Ljubljana: DZS, 1951. 129

¹⁵ Umberto Eco. *Foucaultovo nihalo*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 2006. 45.

¹⁶ Fran S. Finžgar. *Podobe življenja*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 1967. 138.

¹⁷ Aleksander Sergejevič Puškin. *Povesti, članki, pisma*. Ljubljana: DZS, 1951. 47.

¹⁸ Miško Kranjec. *Tihožitja in pejsaži*. Ljubljana: Slovenski knjižni zavod, 1945. 110.

¹⁹ Umberto Eco. *Foucaultovo nihalo*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 2006. 16.

²⁰ Lev N. Tolstoj. *Hadži-Murat*. Ljubljana: Ig. pl. Kleinmayr in Fed. Bamberg, 1923. 4.

²¹ Umberto Eco. *Foucaultovo nihalo*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 2006. 364.

²² Srečko Kosovel. *Izbrana proza*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 2008. 51.

²³ Ivan Cankar. *Zbrano delo (osma knjiga)*. Ljubljana: DZS, 1968. 30.

²⁴ Ivan Tavčar. *Zbrano delo (prva knjiga)*. Ljubljana: DZS, 1951. 146.

²⁵ Ivan Cankar. *Zbrano delo (osma knjiga)*. Ljubljana: DZS, 1968. 22.

²⁶ Umberto Eco. *Foucaultovo nihalo*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 2006. 646.

²⁷ Igor Bratož. *Pozlata pozabe*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 1988. 13.

²⁸ Srečko Kosovel. *Izbrana proza*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 2008. 181.

²⁹ Fjodor M. Dostojevski. *Zločin in kazen*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 2005. 299.

³⁰ Slavko Grum. *Izbrano delo*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 1968. 81.

³¹ Ivan Cankar. *Zbrano delo (osma knjiga)*. Ljubljana: DZS, 1968. 23.

³² Ivan Tavčar. *Zbrano delo (prva knjiga)*. Ljubljana: DZS, 1951. 142.

³³ Leon Thoorens: *Honore de Balzac*. Maribor: Založba obzorja, 1966. 89.

³⁴ Drago Jančar. *Ultima creatura*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 1995. 54.

³⁵ Igor Bratož. *Pozlata pozabe*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 1988. 115

³⁶ Andrei Makine. *Francoski testament*. Maribor: Litera, 2009. 229.

melodijo, trepetajočo iz tišine. Tako sem se povrnil in v tistem hipu, ko sem prestopil prag, sem se spoznal, začutil svojo moč in sem je bil vesel.³⁷

Sedaj sem sam. Tu sedim in nimam nobene iluzije več.³⁸

³⁷ Ivan Cankar. *Zbrano delo (sedemnajsta knjiga)*. Ljubljana: DZS, 1974. 332.

³⁸ Slavko Grum. *Izbrano delo*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 1968. 90.

Anja Radaljac

DEGRADACIJA NEKE ČEŠPLJICE

Od primišljanj do raz-misljanj (roman v nadaljevanjih)

9.

Dragan je trkal na vhodna vrata, odziva pa ni bilo. Torba, v kateri je nosil svoj prenosni računalnik in nekaj službenih dokumentov ter papirjev, je v njegovi dlani pridobivala na teži. Potrkal je še enkrat, nekoliko glasneje. Nič. Menda ni ravno zdaj stanovanje povsem prazno? Menda ni pozabila nanj, presneto! Premočeni čevlji so mu vedno bolj in bolj ohlajali že premočena stopala. Nogavice, ki jih je zjutraj obul tople, še iz sušilnega stroja, so mu oklepale nožne prste in pomislil je, da bi jih sezul kar tu, pred vhodnimi vrati. Nejevoljno je zavzdihnil. Dvignil je roko, da bi ponovno potrkal, a si je premislil. Obrnil se je in se vrnil po stopnicah navzdol, s silo, preveliko za to dejanje je odrinil vhodna vrata ter stekel okoli bloka, se postavil pod okni njune dnevne sobe in spalnice. »Sofija!« je zaklical, »Sofija! Si doma? Sofija!« Okni, v kateri je nestrpno, nekoliko zaskrbljeno strmela, so ostajala nema in nepremična, a eno izmed drugih, tistih brezimnih, nepomembnih, se je odprlo in skozenj se je nagnila zanemarjena glava ene ostarelih sosed. »Nehajte, ali pa bom poklicala policijo!«, je zanergala in Dragan je v opravičilo nemočno skomignil z rameni, sklonil glavo in se je odločil, da bo raje še enkrat pobutal po domačih vhodnih vratih.

Sofija je najprej zaslišala oddaljen glas, ki jo je klical. Pomislila, je da je to morda oče, ki se je oglasil na obisk, na skodelico kave. Nekoliko se je prevalila na kavču in nenadoma jo je nekaj zbadlo v zadnjico, da je odprla oči in zaspano zamežikala v svojo edino lončnico, ki jo je oblivala svetloba pozno-popoldanskega mraka. Pogledala je na uro, kazala je petnajst minut čez pet in Sofijo je neprijetno spreletelo, ko je pomislila, da je ni klical oče (le zakaj?). Roko si je potisnila pod zadnjico in tipala za tistim, kar jo je pred trenutkom prebudilo. Neprijeten zbadljaj, ki ga je le hip zatem začutila, ji je sporočal, da je tisto nekaj tudi našla. Risalni žebelček.

»Tudi prav,« si je rekel Dragan, ko mu je prijazen sosed, s katerim sta tu in tam poklepetala o politiki in poslih, ponovno odprl vhodna vrata bloka in se mu je Dragan pri tem skoraj v zadregi ponovno opravičil. »Tudi prav.« Če mu zdaj ne bo odprla, se bo pa vrnil v mesto in šel na pivo, ki ga je danes s posebno pozornostjo izpustil. Sedel bo v svoj najljubši rahlo zakotni bar, ter poklical fistega sošolca iz srednje šole, ki ga je

pred dnevi srečal na pošti in mu obljubil, da se *vidita in podebatirata*. Pravzaprav to sploh ne bi bilo napak, gotovo si bi imela veliko povedati. Nekoč sta skupaj preživela ure in ure, prav vsak dan. Dragan se spomni, da je sošolec poslušal podobno glasbo kot on sam, zahajal je na podobne koncerte in navduševali so ga isti režiserji. Da, gotovo bi tudi zdaj, po vsem tem času pogovor odlično stekel. Morda je bilo narobe, da je sploh prišel domov. Spet je skomignil z rameni, kot bi hotel s sebe otresti neskončno nadležno breme. Ponovno stal pred zaprtimi vrati in trkal.

Sofija je sedela za mizo v kuhinji. Umetno rumeno usnje je pokrivalo majhno okroglo sedalo stola, katerega noge in naslonjalo so bili izdelani iz hladne srebrne kovine. Ob beli kvadratasti mizi, na kateri je ležal majhen rumen prtč in na njem majcen *pot-pourri*, so poleg Sofijinega stali še trije enaki stoli. Sofiji so se kljub sončno rumeni barvi zdeli hladni, v njuni preveliki kuhinji jo je vedno zeblo. Ravno kar je sedla, vsa razrvana si je grizla nohte in živčno čakala, da Dragan ponovno potrka.

Dragan je s prstnimi členki pobobnal po vratih. Tokrat ni ostal brez odgovora. Sofijine drsajoče korake je zaslišal, še preden mu je roka padla ob bok. Videl je njena rahlo pobešena ramena in prevelike hišne copate (morda je ponovno obula kar njegove), še preden je pridrsala do vrat in jih odklenila. »Oprosti,« je rekla iskreno, brez pozdrava. »Si zaspala?« Dragan je s peto leve noge sezul desni čevelj in si nato z desno pomagal sezuti še levega. »Sranje!«, je zaklel, ko mu je nekaj umazanih koščkov snega zmočilo nogavice. »Oprosti, zelo sem bila utrujena. Mislila sem, da bom samo malo poležala, ampak sem zaspala.« Dragan je poskakoval na levi nogi in se trudil sleči mokro nogavico z desne. »Mislil sem že, da bom moral nazaj v mesto in v kakšen bar, če naj pridem na toplo.« Sofija je stopila proti kuhinji, Dragan ji je sledil. »In to bi ti bilo po malem celo všeč!« Sofija ga je pogledala z nekoliko očitajočim pogledom. »Nikakor,« je mirno odvrnil Dragan. »Večer sem si želel preživeti s teboj.«

Dragan je sedel za mizo in strmel v svoje dolge prste. »Oprosti,« je rekla Sofija, ki je prižigala pečico na 180°C in vanjo vlagala svojo, že pred nekaj urami zloženo, a nikakor še ne pečeno lazanjo. »Nehaj že, saj ni problema.« Za trenutek je tišina zajela prostor, nato se je Dragan ponovno oglasil: »Bogdanu sem moral dvakrat pozvoniti, da mi je odprl vhodna vrata.« Sofija se je sunkovito obrnila proti njemu, da je iz skodelice, v kateri je zmešala jajce in smetano, ki sta služili namesto bešamela in jo je ravno kar zmočila, da bi jo umila, stekla vsa voda, ki se je ujela vanjo, ter se razlila po

tleh. »No, zdaj pa še to!« je jezno vzkliknila Sofija! Dragan je molčal, ona pa je s pulta pobrala rolco papirnatih brisač in začela pivnati lužico. »Prekleta!« je zaklela, ko se je paprinata brisačka pod njenimi prsti razmočila v belo kašo. Vzela je še eno brisačo in zatem še eno. »Res neumno!«, je siknila med zobmi in pivnala, ko ni bilo več česa popivnati. »Ogabno!« je morala izreči, ko je uporabljene brisačke vrgla v koš za smeti. »Sofija...« je začel Dragan. Pramen las, ki ji je visel s čela je umaknila s podlahtjo desne roke. »Lazanja se bo pekla še približno pol ure. Se bi, dokler čakava, igrala Damo?« Dragan je skomignil z rameni, Sofija je zapustila sobo.

Sofija se je vrnila. Dragan je še vedno sedel za mizo, noge je stegoval predse, a jih je v gležnjih križal. Roke je imel položene na mizo, z dlanmi navzdol. Sofija je prisledla, prekrizala je noge in jih dvojno ovila eno okoli druge. Ovila jih bi še enkrat, pa so bile prekratke. V tišini je odprla škatlo, iz nje je najprej vzela šahovnico in jo položila na sredo mize, natanko na sredino razdalje, ki jo je ločevala od Dragana. Nato je iz škatle, ki je bila videti povsem nova, takorekoč nikoli rabljena, stresla še igralne figure? »Črne?« je vprašala Dragana, ki je prikimal nekoliko zatem, ko je proti njemu že potisnila kupček majhnih temnih ploščic. »Jaz bom imela bele.« je nato rekla in on je prikimal. Za nekaj kratkih trenutkov sta oba strmela v svoje ploščice. »Torej?« je vprašal Dragan. »Samomorilsko.« Kratka tišina. »Danes je meni do angleške.« Na kuhinjo je ponovno legla kratka tišina. Dragan in Sofija sta v istem trenutku odkrižala noge, Dragan je obrnil dlani, tako da sta na mizi počivala le še mezinca, Sofija ga je pogledala in se kratko nasmehnila, nato pa vstala in ponovno odšla iz prostora. Skoraj v istem trenutku se je že vrnila, v rokah je držala karte za tarok. Sedla je in kupček kart ponudila Draganu: »Izvoli, danes ti mešaš.«

Origano, bazilika, česen, majaron, kurkuma, rdeča paprika in – Sofijina posebnost – ščepec pimenta, so se kopali v mesni omaki, ki je živahno brbotala med palačinkami. Sir se je topil skozi meso in se dotikal tako zgornje kot tudi spodnje palačinke. Vonjave, ki o jih oddajala živila so se prelivale ena v drugo in odišavljale prostor. »Zdaj pa bo,« se je Draganu nasmehnila Sofija, ki je pravkar izgubila partijo. Vstala je in stopila do pečice. Na vratcih je opazila majceno rjavkasto pikico – najbrž kapljica razlite omake – in brez oklevanja je vzela gobico za pranje posode in packo obrisala. Šele zatem je odprla pečico in iz nje previdno, z debelo orokavičeno roko vzela pekač z lazanko. »Diši,« je rekel Dragan, ki se je Sofiji prikradel za hrbet. Objel jo je okoli pasu, z drugo roko vzela s pulta kuhinjsko krpo in ji pomagal prijeti pekač. »Da se ne bo vse sesulo po tleh!« je zaigrano zacvilila Sofija. »Ne bo se,« je – pričakovano – odvrnil Dragan.

Poln pekač je čakal na mizi, Dragan je iz omare vzela dva krožnika, Sofija pa iz predala pod njo nož za rezanje, dve vilici in dva manjša noža. Dragan je razporedil krožnika tako, da sta si s Sofijo lahko sedela nasproti in Sofija je brez besed položila pribor zraven krožnikov. Nato je sedla tako, da je lahko zrla ven, skozi kuhinjsko okno. Ker je zunaj že tema, ne vidi sosednjih blokov in ne ceste za njimi, v oknu uzre le nekaj oranžnih pik – cestne svetilke – in svoj obraz. Opazuje svoj odsev in v njem prepozna čudovito vedro melanholijo. Izraz ji je neskončno všeč, zato se trudi, da bi ga kar se da natančno definirala. Dragan je gledal proti vratom, ki so vodila na hodnik. »Pod radiatorjem je lužica in nekaj premočenih brisač. Kasneje bo treba brisače zamenjati, lužice pa pobrisati.«, je razmišljal Dragan. Nato je segel po velikem, ostro nabrušenem nožu in zarezal v mehki, nežno zapečeni bešamel, čemur je sledil majhen puh vročine in vonj po svežem, okusno začinjenem mesu je še močneje preplaval kuhinjo. Dragan je nakazal naslednji rez: »Boš toliko ali več?« je vprašal Sofijo. »Toliko bo dovolj,« je nekoliko odsotno odvrnila Sofija in približala svoj krožnik pekaču, da bi ji Dragan lažje postregel.

»Zelo je dobra,« je rekel Dragan, ko je v usta nosil drugi grizljaj. »Fino sočna je, mogoče samo premalo slana. Kaj misliš?« Sofija je še vedno prežvekovala svoj prvi grizljaj in pri tem pogleda ni umaknila s svojega odseva v oknu. Vedro melanholičen. Katere so lastnosti vedro melanholičnega? Na Draganove besede se ni odzvala v hipu in Dragan je ponovil svoje vprašanje: »Bi tudi ti še malo soli?« Že se je pripravljala, da bo vstal in stopil po sol, pravzaprav je bil trdno odločen, da ne bo jedel dalje, dokler si hrane vsaj malce ne dosoli. »Soli?«, je ponovila Sofija: »Ne, ne. Meni se zdi dobro.« Dragan se je presedel. »Aha, ne. Ja, saj pravim, da je zelo dobra,« je rekel in obsedel za mizo. Naprej sta jedla v tišini.

Dragan je sedel na zofi v dnevni sobi, na nogah mu je ležal računalnik in vsakih nekaj minut je Sofiji postregel s kakšno nadvse presenetljivo novico iz gradbeniškega sveta. Sofija je stala v kuhinji in brisala posodo, ki jo je malo pred tem pomila. »Ti kako pomagam?« je nekajkrat vprašal Dragan, vendar je Sofija vztrajno odgovarjala, da to ni potrebno. Ko je na polico položila še zadnjo kavno skodelico, se je ozrla okoli sebe in zadovoljno ugotovila, da je na pultu še nekaj pack, na štedilniku nekaj zažgane omake in po tleh nekaj kapljic spenjenega detergenta za umivanje posode, ki so ji med čiščenjem ušle čez rob pomivalnega korita. Čakalo jo je še nekaj dela, preden bo kuhinja ponovno povsem sterilno čista.

